

Sygn. akt II W 640/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lutego 2015r.

Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach, Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący - SSR Barbara Ottlik

Protokolant - A. W.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 lutego 2015r. sprawy z oskarżenia Komendy Powiatowej Policji w T.

przeciwko **C. P. (P.)**

córcie J. i M. ur. (...) w K.

obwinionej o to, że

w K. na ul. (...) w dniu 28.02.2014r. około godz. 14:00 kierując samochodem osobowym marki D. (...) o nr rej. (...), naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym przez to, że nie zachowała szczególnej ostrożności w czasie wykonywania manewru skrętu w lewo w ul. (...) i zajęła drogę wyprzedzającemu ciąg 4 pojazdów, tj. 3 samochody osobowe oraz samochód ciężarowy, kierującemu pojazdem P. 206 o nr rej. (...), czym przyczyniła się do zderzenia z tym pojazdem kierowanym przez E. T. (1), powodując szkody w samochodzie P. (...) oraz zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym dla pasażerki pojazdu D. (...) A. P. oraz E. T. (1);

to jest o czyn z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 22 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym

1. obwinioną C. P. uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu, który wyczerpuje znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 kw i za to na mocy art. 86 § 1 kw wymierza jej karę grzywny w kwocie 150 zł (sto pięćdziesiąt złotych);

2. na mocy art. 118 § 1 i 3 kpw w związku z § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 zł (sto złotych) tytułem zryczałtowanych kosztów postępowania, kwotę 1.374,71 zł (tysiąc trzysta siedemdziesiąt cztery złote, 71/100) tytułem należności ustanowionego w sprawie biegłego, a na mocy art. 119 kpw w zw. z art. 617 kpk w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych opłatę w wysokości 30 zł (trzydziestu złotych).

Sygn. akt II W 640/14

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28.02.2014r. w K. warunki drogowe były dobre: było sucho, widoczność na drodze była dobra.

W tym dniu ok. godz. 14:00 obwiniona C. P. kierowała swoim samochodem D. (...) o nr rej. (...), jechała ul. (...) w K.. Na fotelu pasażera jechała jej córka.

Samochód obwinionej jechał jako pierwszy w kolumnie. Za nią jechał samochód ciężarowy. Obwiniona chciała skręcić w lewo w ul. (...). Przed skrzyżowaniem z tą ulicą C. P. zwolniła, włączyła lewy kierunkowskaz i zaczęła skręcać w lewo. W czasie wykonywania tego manewru zderzyła się z wyprzedzającym ją wówczas pojazdem E. T. (1).

W pojeździe obwinionej zostały zdeformowane lewe przednie drzwi, zdeformowany lewy przedni błotnik w tylnej części, uszkodzony przedni zderzak z lewej strony, uszkodzony lewy próg, uszkodzone lewe przednie koła.

W P. E. T. (1) został zdeformowany prawy przedni błotnik, odkształcona pokrywa silnika, rozbity prawy reflektor, zerwana okładzina przedniego zderzaka, uszkodzone prawe przednie koło i jego zawieszenie, uszkodzone lewe przednie koło, popękana szyba czołowa; w pojeździe zadziałały poduszki powietrzne.

Na skutek zderzenia pojazdów C. P. doznała rany tłuczonej głowy.

E. T. (1) nie odniósł obrażeń ciała.

W czasie kolizji obydwój kierowcy byli trzeźwi.

/Dowody:

- protokół oględzin samochodu P. (...) – k.4-5,
- protokół oględzin D. (...) – k.6-7,
- protokoły użycia urządzenia A. – k.8, 9,
- protokół oględzin miejsca wypadku – k.10-11,
- opinia biegłego chirurga – k.13,
- zeznania świadka – A. P. – k.23,
- zeznania świadka M. N. – k.16, 73-75,
- zeznania świadka E. T. (1) – k.65-66,
- fotografie na płycie CD – k.68.,
- opinia biegłego inż. T. M. - k. k.77-91, 102-106/

E. T. (1) za naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym przez wyprzedzanie w miejscu niedozwolonym i uderzenie w bok pojazdu C. P. został ukarany wyrokiem tut. Sądu z dnia 13.06.2014r. w sprawie II W 644/14.

/odpis wyroku – k.63/

Obwiniona nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu.

W toku czynności wyjaśniających wyjaśniła, że w dniu 28.02.2014r. kierowała swoim samochodem D. (...). Mając zamiar skrętu w lewo, zatrzymała się na skrzyżowaniu w celu ustąpienia pierwszeństwa przejazdu kierowcy jadącemu z przeciwnego kierunku, włączyła lewy kierunkowskaz. Za nią zatrzymał się samochód ciężarowy. Chwilę czekała aż przejedzie pojazd z naprzeciwka, a następnie zbliżyła się do osi jezdni i wtedy nastąpiło uderzenie w jej pojazd. Straciła przytomność. Dodała, że kierowca P. wyprzedzał w miejscu niedozwolonym.

/wyjaśnienia obwinionej – k.21/

Na rozprawie wyjaśniła, że była w stanie zobaczyć, co się dzieje za samochodem ciężarowym, który za nią jechał. Dodała, że jej samochód został uderzony przez P., kiedy stał tuż przy osi jezdni, równoległe do niej, oczekując na przejazd pojazdu z naprzeciwka. Odwróciła głowę w kierunku ul. (...), w którą chciała skręcić, żeby upewnić się, że ma miejsce do wjazdu, wtedy jej samochód został uderzony w okolice lewych przednich drzwi. Po odczytaniu jej wcześniejszych wyjaśnień, stwierdziła, że zdarzenia nie pamięta już dokładnie, jednak mogło być tak, że przed uderzeniem P. w jej samochód, mogła podjechać bliżej osi jezdni, a pojazd jadący z naprzeciwka przejechał przed zderzeniem się jej pojazdu z pojazdem E. T. (1). Jednak jest pewna, że przed zderzeniem nie przekroczyła osi jezdni.

/wyjaśnienia obwinionej – k.64-65/

Sąd zważył, co następuje:

Dowody przeprowadzone w niniejszym postępowaniu pozwalają na jednoznaczne stwierdzenie, że obwiniona C. P. dopuściła się popełnienia zarzuczonego jej wykroczenia.

Wyjaśnieniom obwinionej, w których nie przyznała się do winy, nie dano wiary, uznając je za przyjętą linię obrony. Przeczą im zeznania świadków E. T. (1) i M. N., a także treść opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego T. M., na których to dowodach oparto się, przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy.

Świadek E. T. (1) co do przebiegu zdarzenia zeznał (k.65-66) zgodnie z ustalonym wyżej stanie faktycznym. Zeznał, że ok. 200 metrów przed skrzyżowaniem zaczął wyprzedzać kilka samochodów. Samochodu obwinionej w ogóle nie widział, ponieważ zasłaniał mu go jadący za jej D. samochód ciężarowy. W momencie, kiedy wyprzedzał ten samochód, E. T. (1) zauważył, że zaczął on hamować, zaświeciły się jego światła (...). W tym momencie na lewym pasie drogi, którym świadek się poruszał, pojawił się samochód obwinionej. Kiedy połowa jej samochodu była już na lewym pasie ruchu, uderzył w niego samochód prowadzony przez świadka. Podał, że kolumna samochodów, którą otwierał pojazd obwinionej, poruszała się z prędkością ok. 60 km/h. Poza tym świadek dodał, że przed zderzeniem z naprzeciwka, wbrew wyjaśnieniom obwinionej, nie jechał żaden samochód, ponieważ musiałby się z nim zderzyć.

Zeznania E. T. (1) uznano za wiarygodne – są logiczne i spójne.

Znajdują potwierdzenie w zeznaniach M. N.. Świadek ten zeznał, że (k.16), jechał za samochodem ciężarowym jadącym za obwinioną. Samochód ciężarowy zasłaniał mu cały widok z przodu. Świadek jechał z prędkością ok. 70 km/h. Zeznał, że kolumna pojazdów, w której jechał, była wyprzedzana przez samochód P.. Kiedy pojazd P. znajdował się na wysokości kabiny samochodu ciężarowego, zajechał mu drogę D. (...) koloru złotego, który miał włączony lewy kierunkowskaz. Kierujący P. nie zdążył wyhamować i z dużą siłą uderzył w bok pojazdu D. (...). Świadek dodał, że kiedy P. wyprzedzał kolumnę pojazdów oraz przed samym zderzeniem z naprzeciwka nic nie jechało. Na rozprawie potwierdził swoje zeznania – stwierdził, że kierowca P. wyprzedzał 3 samochody, w pewnym momencie świadek zauważył, że Matiz skręca w lewo, a P. uderza w jego lewy bok. M. N. zeznał, że wydaje mu się, że w czasie zderzenia przednia połowa M. była na lewym pasie ruchu, a tylna na prawym. P. przez zderzeniem jechał prosto, nie zdążył wykonać żadnych manewrów obronnych, w ostatnim momencie błysnęły lampki hamowania w tym pojeździe. Zeznał, że przed skrzyżowaniem samochód ciężarowy, za którym jechał, zwolnił. Z naprzeciwka nadjeżdżały auta, ale były one w chwili zderzenia jeszcze daleko – jakieś 300 metrów od skrzyżowania.

Zeznania tych świadków są zbieżne ze sobą, łącząc się w spójną całość. Jakkolwiek świadek E. T. (1) jest osobą zainteresowaną rozstrzygnięciem sprawy, świadek N. jest osobą obcą wobec stron, dlatego nie ma żadnego interesu w składaniu zeznań określonej treści. Dlatego oparto się na ich zeznaniach przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy.

W celu ustalenia który z kierowców uczestniczących w kolizji naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym i przyczynił się do jej zaistnienia dopuszczono dowód z opinii biegłego inż. T. M. (k.77-89). Wnioski wynikające z opinii skłaniają do przyjęcia, że prawdziwy jest przebieg zdarzenia przedstawiony przez świadków E. T. (1) i M. N..

Biegły w sposób jasny, logiczny i kompletny przedstawił przebieg wypadku, ustalony przede wszystkim w oparciu o materiał dowodowy w postaci protokołów oględzin pojazdów, fotografii, na podstawie wskazanej w opinii metody badawczej oraz obliczeń, a także w wyniku wykonania symulacji zderzenia pojazdów opracowanej w programie komputerowym P. C..

Biegły na podstawie analizy uszkodzeń pojazdów stwierdził, że P. uderzył prawą przednią częścią nadwozia w lewy bok samochodu D., na wysokości lewych przednich drzwi. Prędkość kolizyjną biegły ustalił – dla P. (...) km/h, a dla D. (...) km/h. Z opinii wynika, że w chwili, gdy obwiniona zaczynała skręt w lewo, a jej pojazd usytuowany był jeszcze na wprost, P. znajdował się ok. 34 m od miejsca zderzenia. Sytuacja ta miała miejsce ok. 1,5 sekundy przed zderzeniem. Natomiast kierowca P. mógł zorientować się, że D. skręca ok. 1 sekundę przed zderzeniem, znajdował się wtedy ok. 22 m od tego miejsca. Tymczasem droga niezbędna do zatrzymania pojazdu jadącego z prędkością 80 km/h wynosi 52 metry, a czas niezbędny do zatrzymania - 3,8 sekundy. A zatem kierowca P. E. T. (1) nie miał możliwości uniknięcia wypadku poprzez zatrzymanie pojazdu przed miejscem zderzenia. Natomiast mógł go uniknąć poprzez zaniechanie manewru wyprzedzania. Naruszył bowiem wynikający z art. 24 ust. 7 pkt 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym zakaz wyprzedzania na skrzyżowaniach.

Biegły stwierdził, że przystąpienie przez obwinioną do manewru skrętu w lewo w chwili, gdy w odległości 34 metrów znajdował się pojazd P., było nieprawidłowe i miało charakter zajechania drogi.

Na wniosek obrońcy obwinionej dopuszczono dowód z uzupełniającej opinii biegłego T. M. w celu ustalenia, czy i w którym momencie obwiniona była w stanie spostrzec wyprzedzający ją pojazd i w jakim czasie pojawił się on w jej polu widzenia.

W opinii uzupełniającej biegły (k.102-106) podał, że w chwili rozpoczęcia skrętu w lewo przez obwinioną, samochód P. był widoczny w jej lewym lusterku. Dopiero w chwili, gdy D. znajdował się w zaawansowanym skręcie w lewo – ok. 0,8 sekundy przed zdarzeniem, P. zaczynał być niewidoczny. W konkluzji biegły stwierdził, że w chwili, gdy obwiniona przygotowywała się do manewru skrętu w lewo, jak i w początkowej fazie manewru, samochód P. był widoczny w lewym zewnętrznym lusterku D. (...). Aby uniknąć zderzenia wystarczyło, aby zaniechała wykonania manewru skrętu w lewo, gdy miała możliwość zauważenia w lusterku samochodu P..

Opinia biegłego zdaniem sądu jest pełna, jasna i nie zawiera sprzeczności, dlatego oparto się na niej przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy.

Nie dano wiary sprzecznym z treścią opinii oraz z zeznaniami świadków E. T. (1) i M. N. wyjaśnieniom obwinionej i świadka A. P..

Wyjaśnienia obwinionej zdaniem sądu są nielogiczne, niespójne i nie zasługują na wiarę, a zdaniem sądu są jedynie wyrazem przyjętej przez nią linii obrony. Niemożliwe jest, aby, jak wyjaśniła C. P. w toku czynności wyjaśniających, zatrzymała się na lewym pasie ruchu i przepuściła nadjeżdżający z naprzeciwka samochód. Gdyby bowiem taki pojazd przejechał, niechybnie zderzyłby się z P. E. T. (1) jadącym lewym pasem i wyprzedzającym kolumnę pojazdów. Na rozprawie 7 miesięcy po zdarzeniu zeznała, że jednak jej samochód został uderzony przed tym, jak nadjechał samochód jadący z naprzeciwka – w momencie oczekiwania na jego przejazd, ale po odczytaniu jej wcześniejszych wyjaśnień, przyznała, że mogło być tak, jak wyjaśniała w postępowaniu wyjaśniającym.

Podobnie nie dano wiary zeznaniom świadka A. P.. W toku czynności wyjaśniających (k.23), podobnie jak obwiniona, zeznawała, że najpierw zatrzymały się na prawym pasie ruchu, czekając aż przejedzie pojazd z naprzeciwka, a następnie, gdy ten już przejechał, czekały na skręt w lewo i zostały uderzone przez pojazd P. (...). Na rozprawie dodała, że najpierw obwiniona przepuściła jeden samochód jadący z naprzeciwka, a potem czekała aż przejedzie następny. Ten drugi nie przejechał, bo wcześniej ich samochód został uderzony przez P.. A. P. zeznała, że D. przed zderzeniem nie zdążył wjechać na lewy pas ruchu. Te zeznania uznano za nieprawdziwe. Są nielogiczne – nie jest możliwe, aby przed zderzeniem z naprzeciwka nadjechał jakiś pojazd, ponieważ wtedy zderzyłby się z samochodem E. T. (1).

Poza tym jej zeznania są sprzeczne z zeznaniami E. T. (1) i M. N. – świadkowie ci zeznali, że widzieli jak samochód obwinionej rozpoczął manewr skrętu w lewo i wjechał na lewy pas ruchu, gdzie zajęła drogę P.. Świadek jest córką obwinionej, ma więc interes w składaniu zeznań dla niej korzystnych. Z powyższych względów, jej zeznania uznano za nieprawdziwe.

W świetle poczynionych wyżej ustaleń faktycznych, popełnienie przez obwinioną czynu z art. 86 § 1 kw nie budzi wątpliwości.

Obwiniona nie zachowała należytej ostrożności w czasie wykonywania manewru skrętu w lewo i zajęła drogę wyprzedzającemu ciąg 4 pojazdów E. T. (1) kierującemu samochodem P. (...), czym przyczyniła się do zderzenia z tym pojazdem, powodując jego uszkodzenia oraz zagrażając bezpieczeństwu swojej pasażerki oraz E. T. (1).

Istotą wykroczenia z art. 86 § 1 kw jest spowodowanie zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym poprzez niezachowanie należytej ostrożności, przy czym przez należytą ostrożność należy rozumieć takie zachowanie uczestników ruchu, które wyłącza lub minimalizuje możliwość zagrożenia bezpieczeństwa ruchu.

Zgodnie z art. 22 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym kierujący pojazdem może zmienić kierunek jazdy lub zajmowany pas ruchu tylko z zachowaniem szczególnej ostrożności. Tych elementów ostrożności w zachowaniu obwinionej Sąd, analizując zebrany w sprawie materiał dowodowy, nie znalazł.

Sąd, uznając obwinioną za winną popełnienia zarzucanego jej czynu, wymierzył jej karę 150 zł grzywny.

Orzeczona kara grzywny pozostaje w granicach możliwości finansowych obwinionej. Kara nie jest surowa, ale przy jej wymiarze sąd miał na względzie wysokość kary wymierzonej E. T. (1) – 200 zł, który w ocenie sądu w większej mierze przyczynił się do zaistnienia kolizji. Naruszył bowiem wyraźny zakaz wyprzedzania na skrzyżowaniu. Dlatego uznano, że obwiniona powinna zostać ukarana karą łagodniejszą.

O kosztach postępowania orzeczono na mocy art. 118 § 1 i 3 kpw w związku z § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia i art. 119 kpw w zw. z art. 617 kpk w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych.